

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně **nezl. K. V.**, zastoupené zákonným zástupcem P. V., proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2013, č. j. JMK 9512/2013, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 37/2013, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 18. 10. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 25. 10. 2013, se „navrhovatelka domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). V návrhu uvedla, že soudní řízení probíhá od 27. 3. 2013; od dubna 2013 však soud neučinil žádný úkon. Podle navrhovatelky se nejedná o složitou věc, a proto má za to, že soud je povinen již bezprostředně rozhodnout. Proto žádá, aby byla krajskému soudu stanovena lhůta, v níž má být nařízeno jednání ve věci samé.

[2] Krajský soud podal k navrhovatelčině žádosti obsáhlé vyjádření; zdůraznil a v příloze o přehledu neskončených věcí doložil počty věcí, které napadly soudu před 27. 3. 2013 – jednalo se celkem o 179 věcí, z toho 6 věcí spadalo do přednostního režimu vyřizování podle § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Z předloženého soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že se v záhlaví označená žalobkyně domáhala žalobou ze dne 27. 3. 2013 zrušení rozhodnutí žalovaného; spolu s žalobou požádala o osvobození od soudního poplatku a o přiznání odkladného účinku podané žaloby. Usnesením ze dne 2. 4. 2013 přiznal soud žalobkyni osvobození od soudního poplatku a téhož dne ji výzvou vyzval k vyjádření, zda souhlasí s

rozhodnutím věci bez nařízení jednání a poučil ji o složení rozhodujícího senátu a možnosti namítat podjatost. Přípisem rovněž ze dne 2. 4. 2013 zaslal soud žalovanému žalobu k vyjádření, současně ho vyzval k předložení úplného správního spisu a seznámil ho se složením senátu, který žalobu bude projednávat a o věci rozhodovat. Žalobkyně doplnila žalobní argumentaci v podání ze dne 16. 4. 2013; téhož dne bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě. Usnesením ze dne 22. 4. 2013 soud nepřiznal žalobě odkladný účinek. Dne 30. 4. 2013 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě. Žalobkyně doplnila podáním ze dne 21. 5. 2013 žalobu, soudu zaslala usnesení úřadu Městys Kralice na Hané ze dne 19. 4. 2013 a přípis Veřejného ochránce práv ze dne 17. 5. 2013. Krajský soud poté (dne 20. 5. 2013) přeposlal doplnění žaloby žalovanému a žalobkyni vyjádření žalovaného k její žalobě. Obsahem soudního spisu je dále žádost žalobkyně (soudu doručena dne 21. 10. 2013) o nařízení jednání ve věci samé.

[4] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněné pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

[7] Krajský soud je dle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatelky (napadeno je rozhodnutí žalovaného ve věci nezaevidování změny místa trvalého pobytu žalobkyně) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu krajského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmět sporu je jednoduchý, jak uvádí navrhovatelka ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatelky. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu